DECOLONIAL INTERNATIONAL NETWORK

De betekenis van de Amerikaanse tussentijdse verkiezingen

Sandew Hira
Den Haag, 4 november 2026

Invoering

Veel mensen over de hele wereld hebben de Amerikaanse tussentijdse verkiezingen gevolgd. Ze werden gezien als een test voor de macht van extreemrechts, na hun verlies in Brazilië bij de presidentsverkiezingen waar Lula Bolsonario versloeg . Wat is de betekenis van de Amerikaanse tussentijdse verkiezingen? Deze verkiezingen gaan over het Huis van Afgevaardigden en de Senaat.
Het Amerikaanse parlement, het Congres, bestaat uit twee kamers:

- Het Huis van Afgevaardigden (de "lagere" kamer met 435 leden, gekozen voor een periode van twee jaar). De Democraten wonnen 225 zetels en de Republikeinen 210. Dat is een verschil van 9 zetels ten opzichte van de vorige verkiezingen. De drempel voor een meerderheid ligt op 218 zetels.
- De Senaat (het "hogerhuis" met 100 leden die voor zes jaar worden gekozen). De Democraten wonnen 54 zetels en de Republikeinen 46. Dat is een verschil van 7 zetels ten opzichte van de vorige verkiezingen. De drempel voor een meerderheid is 51 zetels.

Beide kamers moeten voor exact hetzelfde wetsvoorstel stemmen voordat het naar de president kan worden gestuurd om wet te worden. Geen van beide kamers kan zelfstandig een wet aannemen.
Wat deze tussentijdse verkiezingen zo bijzonder maakte, is dat ze de diepe breuklijnen in de Amerikaanse samenleving hebben blootgelegd met betrekking tot het vertrouwen in de overheid en de media, en de relatie met Israël. Wat zijn de implicaties hiervan voor de toekomst van de oorlog in West-Azië?

Waar staan we in de wereldgeschiedenis?

Ik heb het volgende betoog gehouden over de huidige stand van zaken in de wereld. Het bestaat uit twee delen.
Het eerste deel gaat over waar we nu staan. We staan op het punt getuige te zijn van een dramatische transformatie in de wereldgeschiedenis, vergelijkbaar met de transformaties die plaatsvonden als gevolg van de Eerste en Tweede Wereldoorlog. In 1914 leek het Duitse, Russische, Oostenrijks-Hongaarse en Ottomaanse Rijk voorbestemd om voor altijd te blijven bestaan. Vier jaar later waren ze verdwenen door de Eerste Wereldoorlog.
In 1939 was Duitsland de machtigste economie van Europa. Engeland en Frankrijk domineerden met hun koloniale rijken de wereld. De VS waren geen supermacht. Zes jaar later veranderde de wereld drastisch door de Tweede Wereldoorlog. Duitsland werd in tweeën gesplitst. Oost-Europa werd onderdeel van het Sovjetblok. Het socialisme werd een dominante kracht met de Chinese revolutie. De VS werden een supermacht. De koloniale rijken stortten in.
Ik betoog dat we vandaag de dag op de drempel staan van een soortgelijke, diepgaande transformatie in de wereldgeschiedenis als de confrontatie tussen de VS/Israël en Iran en de as van verzet.
Deze transformatie kent vier dimensies:

Ten eerste de economische dimensie. De economische achteruitgang van het Westen en de opkomst van de rest, met China als aanvoerder van deze opkomst.
Ten tweede, de sociale dimensie. Identiteitsvorming, los van klasse, is een cruciale factor geworden in de politiek. Sociale strijd is niet alleen klassenstrijd en strijd over economische kwesties. Het is ook een culturele strijd over identiteitsvorming: wie zijn we, wat zijn onze kernwaarden waar we voor staan en waarvoor we zullen vechten?
Ten derde, de culturele dimensie. De westerse kennisproductie, die universele geldigheid claimde, heeft aan geloofwaardigheid ingeboet. Andere kennissystemen van beschavingen uit het mondiale Zuiden worden nu steeds relevanter.
Ten vierde, de politieke dimensie. De politieke systemen in het Westen en het verwesterde mondiale zuiden zijn instabiel geworden door de opkomst van extreemrechts. Deze instabiliteit leidt tot extreme reacties in het beleid, zoals in veel delen van de wereld te zien is.

Waar gaan we naartoe?

Het tweede deel van mijn betoog is dat we afstevenen op een uiteindelijke confrontatie tussen de westerse beschaving en een nieuwe wereldcivilisatie die ontstaat in het mondiale Zuiden. Die uiteindelijke confrontatie vindt plaats in West-Azië en wordt aangevoerd door Iran en de as van verzet tegen de VS/Israël en hun bondgenoten in de regio, waaronder Arabische regeringen en Turkije.
De anti-imperialistische strategie die Iran propageert, bestaat uit drie stappen. De eerste stap is de verdrijving van de VS uit West-Azië. Tijdens de laatste oorlog vernietigde Iran twintig Amerikaanse militaire bases in de regio. Het land nam de controle over de Straat van Hormuz over, wat directe economische druk uitoefende op consumenten in de VS vanwege de stijgende benzineprijzen en de oplopende kosten van levensonderhoud. Iran heeft nu zeven voorwaarden gesteld voor het beëindigen van de oorlog met de VS.
1. Een volledig einde aan de vijandelijkheden, ook in Libanon.
2. Opheffing van de zeeblokkade.
3. Opheffing van de sancties tegen Iran.
4. Vrijgave van bevroren tegoeden.
5. Vermindering van de Amerikaanse militaire aanwezigheid in de regio.
6. Compensatie voor oorlogsschade.
7. Een einde aan de Amerikaanse aanvallen op Iraans grondgebied.

Trump heeft deze voorwaarden nog niet geaccepteerd, maar hij heeft geen alternatief. Hij dreigde Iran met nucleaire aanvallen, maar moest zich terugtrekken. De tussentijdse verkiezingen hebben aangetoond dat een oorlog met Iran extreem impopulair is.
Zodra de VS uit de regio zijn teruggetrokken, of op zijn minst machteloos zijn om oorlog te voeren, is de volgende stap het vormen van een verenigd moslimfront tegen Israël. Iran heeft zich hard ingezet om moslims in de regio en wereldwijd te verenigen tegen de apartheidsstaat Israël. Tot nu toe zonder veel succes, maar de verraderlijke Arabische staten en Turkije, die nauwe banden onderhouden met de Amerikaanse regering, zien geleidelijk in dat Amerika hen niet kan beschermen in een nieuwe oorlog. Ook zij zoeken naar alternatieven voor de lange termijn. De recente gesprekken in Teheran met Pakistan, Saoedi-Arabië en Turkije, die het Akkoord van Mekka hebben ondertekend, zijn een teken van enige vooruitgang. Deze eenheid is nodig voor de laatste stap.
De laatste stap is de ontbinding van de apartheidsstaat Israël. Dit zeg ik al sinds de publicatie van mijn boek 'Decolonizing The Mind' in 2013. We zijn getuige van de laatste jaren van het bestaan van de apartheidsstaat Israël in bezet Palestina. Met de afname van de Amerikaanse macht in West-Azië en de opkomst van het, zij het fragiele, verenigde front van moslims, zal een nieuwe oorlog tussen Israël en Iran leiden tot de ontbinding van Israël. Moslimgrondtroepen zullen bezet Palestina binnentrekken en zionisten zullen hun thuisland ontvluchten en naar de VS, Europa en Rusland vertrekken.

De impact van de tussentijdse verkiezingen

Tegen deze achtergrond moeten we de betekenis van de Amerikaanse tussentijdse verkiezingen beoordelen. De oorlog in West-Azië en de steun daarvoor stonden duidelijk op de agenda. Dit was met name zichtbaar in de campagne voor de Senaatszetel van Michigan, waar de Democratische kandidaat Dr. Abdul El-Sayed meedogenloos werd aangevallen door een scala aan krachten binnen de Democratische en Republikeinse Partij en de rechtse en linkse media, waaronder Fox News en CNN. De lastercampagnes tegen hem werden gefinancierd door het American Israel Public Affairs Committee (AIPAC), een beruchte zionistische lobbyorganisatie die pleit voor Amerikaans beleid dat de alliantie tussen de Verenigde Staten en Israël ondersteunt en versterkt.
Eerst moest hij de Democratische voorverkiezingen winnen van Haley Stevens, wiens campagne werd gefinancierd door AIPAC. Daarna moest hij het opnemen tegen de Republikeinse kandidaat Mike Rogers, die werd gesteund door Trump en AIPAC.
Er werden allerlei vuile trucs tegen hem gebruikt: zijn islamitische naam werd in verband gebracht met steun aan het jihadisme, zijn kritiek op Israël werd afgeschilderd als antisemitisme. Hij werd afgeschilderd als een extremist.
Toch faalden ze. El-Sayed kreeg 53% van de stemmen en Rogers 46%. Het verschil is 7%. Dat is niet erg groot. Rechts heeft alles gedaan wat ze konden, en dat blijkt uit de 46% voor Rogers. Het was geen overweldigende overwinning voor El-Sayed. Ilhan Omar in Minnesota daarentegen heroverde haar zetel in het Huis van Afgevaardigden met 76% van de stemmen, terwijl haar Republikeinse tegenstander John Nagel slechts 16% kreeg. Dit laat zien dat de coalitie van pro-zionistische krachten binnen de Republikeinse en Democratische partij en haar media alles op alles heeft gezet in Michigan. En toch verloren ze.
Het verlies laat zien dat de macht van de gevestigde orde om de geest van het volk te beheersen zijn grenzen heeft bereikt. Mensen zijn in staat de realiteit van het leven (armoede, gezondheidszorgcrisis, inflatie) te koppelen aan de oorzaken van ellende: de eindeloze oorlogen en de onbeperkte steun aan de genocidale staat Israël.
De strijd verschuift nu van de as van Democraten en Republikeinen naar het toneel van interne partijconflicten binnen de Democratische Partij. Binnen de gevestigde orde van de Democratische Partij heeft AIPAC veel aanhangers. Ongeveer 70% van de AIPAC- gelden gaat naar de Democratische Partij. AIPAC geeft 2,5 keer zoveel uit per Democraat als per Republikein. De Democratische Partij is zeer verdeeld over de kritiek op Trump. Sommigen willen hem en zijn belangrijkste aanhangers in de regering afzetten. Dat zal niet eenvoudig zijn. In het Huis van Afgevaardigden is een gewone meerderheid (meer dan 50% van de aanwezige en stemgerechtigde leden, of 218 van de 435 als alle zetels bezet zijn) vereist om de artikelen van impeachment aan te nemen. Maar in de Senaat is een tweederde meerderheid van de aanwezige en stemgerechtigde senatoren (minstens 67 van de 100 als alle senatoren deelnemen) vereist tijdens het proces om de functionaris te veroordelen en uit zijn ambt te zetten.
Door de versnippering van de macht binnen de Amerikaanse regering neemt de kans op een oorlog tussen de moslimwereld en Israël toe. De VS zullen misschien geen oorlog beginnen, maar de as van het verzet zou de volgende stap in de bevrijding van Palestina kunnen zetten door Israël ter verantwoording te roepen voor de genocide in Gaza en Libanon. De tussentijdse verkiezingen hebben Trumps grillige en onvoorspelbare politiek wellicht een flinke klap toegebracht, maar er is nog een lange weg te gaan voordat de VS hun beleid in West-Azië volledig omkeren en Israël in de steek laten.